

19 Ιανουαρίου 2026

Όσιοι Μακάριος ο Αιγύπτιος και Μακάριος ο Αλεξανδρεύς

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)





Εορτάζουν στις 19 Ιανουαρίου εκάστου έτους.

Θανούσα θείων η δυάς Μακαρίων,

Ζωής μετέσχε της μακαριωτάτης.

Γην μακάρων λάχον εννεακαιδεκάτη Μακάριοι.

Βιογραφία

Ο Όσιος Μακάριος ο Αιγύπτιος γεννήθηκε το 301 μ.Χ. σε κάποιο χωριό της Άνω Αιγύπτου και έζησε στα χρόνια του Θεοδοσίου του Μεγάλου (379 - 395 μ.Χ.). Σε ηλικία 30 χρόνων αποσύρθηκε στην έρημο της Νιτρίας και στη Συρία, όπου παρέμεινε για εξήντα ολόκληρα χρόνια και απέκτησε μεγάλη φήμη για τον ασκητικό του βίο και τις άλλες θαυμαστές αρετές του. Επειδή, παρά το νεαρό της ηλικίας του, προέκοπτε στις αρετές ονομάσθηκε «παιδαριογέρων».

Στην έρημο γνώρισε τον Μέγα Αντώνιο του οποίου έγινε μαθητής. Σε ηλικία 40 ετών χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και λόγω της ενάρετης ζωής του αξιώθηκε από τον Θεό να λάβει το χάρισμα της θεραπείας των ασθενών και της προφητείας. Λέγεται ότι συνεχώς επικοινωνούσε με τον Θεό «και μάλλον τω πλείονι χρόνω προσδιατριβείν Θεώ η τοις υπ' ουρανόν πράγμασιν».

Ο Όσιος Μακάριος ο Αιγύπτιος υπήρξε γέννημα θρέμμα της ερήμου. Για να είναι, λοιπόν, απερίσπαστος και να βρίσκεται σε συνεχή επικοινωνία με τον Θεό, έσκαψε ο ίδιος και άνοιξε μια υπόγεια στοά, που άρχιζε από το κελί του και είχε μήκος εκατό περίπου μέτρα. Στην άκρη της στοάς διεύρυνε τον χώρο και διαμόρφωσε ένα σπήλαιο. Έτσι είχε την δυνατότητα όταν προσέρχονταν σε αυτόν πολλοί άνθρωποι και τον ενοχλούσαν, να κατεβαίνει στη στοά, χωρίς να τον παίρνουν είδηση και μέσω αυτής να πηγαίνει στο σπήλαιο και να κρύβεται, ώστε να μην μπορεί να τον βρει κανένας.

Κάποτε πήγε και συνάντησε τον Άγιο Μακάριο ένας αιρετικός, που είχε μέσα του δαιμόνιο και ισχυριζόταν ότι δεν είναι δυνατό να γίνει ανάσταση νεκρών. Ο Άγιος τότε, προκειμένου να τον πείσει, ανέστησε ένα νεκρό. Έλεγε δε ότι υπάρχουν δύο τάγματα δαιμόνων. Από αυτά, το ένα πολεμά τους ανθρώπους, παρασύροντάς τους σε πάθη τερατώδη και ακατονόμαστα, ενώ το άλλο, το οποίο ονομάζεται και «αρχικό», δημιουργεί στις ψυχές των ανθρώπων διάφορες κακοδοξίες και πλάνες. Αυτούς, μάλιστα, τους δαίμονες του δεύτερου τάγματος, τους ξεχωρίζει ο Σατανάς και τους αποστέλλει στους μάγους και στους αιρεσιάρχες.

Επίσης, κάποτε ένας μαθητής του Οσίου έκλεβε τα πράγματα φτωχών ανθρώπων και, παρά τις συμβουλές του, δεν διόρθωνε το πάθος του αυτό. Με το προορατικό

του λοιπόν χάρισμα ο Όσιος, προείπε ότι θα ξεσπούσε η οργή του Κυρίου εναντίων του. Και πραγματικά, ο μαθητής του προσβλήθηκε από μια φοβερή αρρώστια, την ελεφαντίαση. Το δέρμα του σώματός του δηλαδή, ξεράθηκε και ζάρωσε.

Είναι προς πνευματική μας ωφέλεια να αναφέρουμε και ένα άλλο θαυμαστό γεγονός που συνέβη με τον Όσιο Μακάριο: κάποτε εκεί που περπατούσε στην έρημο βρήκε ένα κρανίο. Ήταν κάποιου που είχε διατελέσει ιερέας των ειδώλων. Μόλις ο Μακάριος πλησίασε και τον ρώτησε, άκουσε να του λέει ότι με τις προσευχές του ένιωθαν κάποια μικρή ανακούφιση στον πόνο τους, οι βρισκόμενοι στην κόλαση, όταν τύχαινε ο Όσιος και προσευχόταν υπέρ αυτών.

Ο Όσιος Μακάριος σε προχωρημένη ηλικία εξορίστηκε σε νησίδα του Νείλου από τον Αρειανό Επίσκοπο Αλεξανδρείας Λούκιο και κοιμήθηκε με ειρήνη σε ηλικία 90 ετών το έτος 391 μ.Χ.



Ο Όσιος Μακάριος, ο Αλεξανδρεύς, χρημάτισε ιερέας των λεγόμενων κελιών. Υπήρξε υπόδειγμα εγκράτειας και υπομονής και έτσι προικίσθηκε από τον Θεό και με το χάρισμα της θαυματουργίας. Τις αρετές του τις θαύμασε και αυτός ο Μέγας Αντώνιος και είπε: «Ίδού, επαναπαύθηκε επί σε το Πνεύμα το Άγιο και στο εξής θα είσαι κληρονόμος των αγώνων μου».

Κάθε φορά που ο Όσιος αντιλαμβανόταν ότι κάποιος επιτελούσε ένα σπουδαίο ασκητικό αγώνισμα, υποκινούμενος από έναν Άγιο ζήλο, τον μιμείτο και έκανε και αυτός το ίδιο αγώνισμα. Έτσι, όταν άκουσε ότι οι Ταβεννησιώτες μοναχοί, καθ' όλη την διάρκεια της Τεσσαρακοστής, έτρωγαν άβραστο φαγητό, πήρε την απόφαση και επί επτά χρόνια δεν έφαγε κανένα μαγειρεμένο φαγητό. Τρεφόταν μόνο με λάχανα ωμά και όσπρια. Επίσης και τον ύπνο του αγωνίσθηκε να περιορίσει στο ελάχιστο. Και, για να το κατορθώσει αυτό, δεν μπήκε κάτω από στέγη επί είκοσι ολόκληρα ημερόνυχτα, φλεγόμενος από τον καύσωνα της ημέρας και ξεπαγιάζοντας από το ψύχος της νύχτας.

Μια φορά ο Όσιος ενοχλήθηκε από το δαίμονα της πορνείας και, προκειμένου να εξουδετερώσει τον δαίμονα αυτό, κατέφυγε σε ένα εντελώς έρημο και ελώδη τόπο, όπου παρέμεινε επί έξι μήνες. Εκεί υπήρχαν κουνούπια πολύ μεγάλα, σαν σφήκες, τα οποία με τα τσιμπήματά τους τον καταπλήγωναν σε όλο του το σώμα. Όταν, λοιπόν, ύστερα από τους έξι μήνες γύρισε στο κελί του, αναγνωριζόταν μόνο από την φωνή του, αφού το σώμα του εξωτερικά είχε παραμορφωθεί και έμοιαζαν με το σώμα ανθρώπων που πάσχουν από την ασθένεια της ελεφαντίασης.

Κάποια φορά ο Όσιος καθόταν στην αυλή και έλεγε λόγους ωφέλιμους σε παρευρισκόμενους εκεί Χριστιανούς. Τότε μία ύαινα, αφού πήρε μαζί της το νεογνό της, το οποίο ήταν τυφλό, πλησίασε τον Άγιο και το έριξε στα πόδια του. Εκείνος, αφού έπτυσε στα μάτια του μικρού ζώου, του χάρισε το φως. Έτσι, θεραπευμένο πλέον, το πήρε η ύαινα και έφυγε. Την άλλη μέρα πρωί-πρωί όμως, αυτή γύρισε πάλι στον Άγιο, φέρνοντάς του από ευγνωμοσύνη μια μεγάλη προβιά για στρώμα. Εκείνος όμως είπε στην ύαινα: «πράγματα προερχόμενα από αδικία εγώ δεν τα δέχομαι». Εκείνη τότε, έσκυψε το κεφάλι και έφυγε από την αυλή.

Έτσι, λοιπόν, αφού ασκήθηκε ο Όσιος Μακάριος και έφθασε σε βαθύ γήρας, κοιμήθηκε με ειρήνη το 395 μ.Χ.

Απολυτίκιον

Ήχος α'. Της ερήμου πολίτης.

Ζωής της μακαριάς φερωνύμως ετύχετε, ως πολιτευθέντες οσίως, θεοφόροι

Μακάριοι, εν νόμω γαρ τω θείω ευσεβώς, ιθύναντες τας τρίβους της ζωής θείας δόξης ανεδείχθητε κοινωνοί, σώζοντες τους κραυγάζοντας, δόξα τω ενισχύσαντι υμάς, δόξα τω στεφανώσαντι, δόξα τω ενεργούντι δι' υμών πάσιν ιάματα.

Έτερον Απολυτίκιον

Ήχος α'.

Της ερήμου πολίτης και εν σώματι άγγελος, και θαυματουργός ανεδείχθης, θεοφόρε Πατήρ ημών Μακάριε· νηστεία αγρυπνία προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τους νοσούντας, και τας ψυχάς των πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τω δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω ενεργούντι δια σου πάσιν ιάματα

Κοντάκιον

Ήχος δ'. Επεφάνης σήμερον.

Εν τω οίκω Κύριος, της εγκρατείας, αληθώς σε έθετο, ωσπερ αστέρα απλανή, φωταγωγούντα τα πέρατα, Πάτερ Πατέρων, Μακάριε Όσιε.

Πηγή:saint.gr